

The Apartment
Danielle Steel
Copyright © 2016 Danielle Steel

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Apartamentul
Danielle Steel

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Camelia Bădașcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE

Apartamentul / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3531-0

I. Sofonea, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

DANIELLE STEEL

Apartamentul

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

capitolul 1

Claire Kelly urcă scările în grabă, cât de repede putu, ducând două sacoșe de alimente, spre apartamentul de la etajul patru în care locuia de nouă ani, în Hell's Kitchen, New York. Purta o rochie de bumbac neagră, scurtă, și sandale sexy, cu toc și funde care se legau până la genunchi. Erau mostre cumpărate la o expoziție comercială din Italia, în urmă cu un an. Era o zi călduroasă de septembrie, marțea de după Ziua Muncii¹, și era rândul ei să cumpere de mâncare pentru cele trei femei cu care împărtea apartamentul. Locuia acolo de la 19 ani, de pe vremea când era studentă în anul II la Școala de Design Parsons. Acel apartament devenise cămin pentru toate patru.

Claire era designer de încăltăminte la Arthur Adams, o linie de pantofi clasici, ultraconservatori. Erau bine lucrați, dar banali și îi înăbușeau creativitatea. Walter Adams, al cărui tată fondase compania, credea cu tărie că pantofii de ultimă modă erau o tendință trecătoare și îi cenzura toate schițele inovatoare. Drept urmare, zilele de lucru ale lui Claire erau un motiv de frustrare constantă. Afacerea rezista, dar nu prospera, iar Claire simțea că putea face mai multe, dacă ar lăsa-o. Walter se opunea mereu, indiferent despre ce era vorba. Claire era sigură că afacerea și profiturile lor să-ar fi îmbunătățit dacă ar fi ascultat-o, dar Walter avea 72 de ani, credea în ce făceau și nu era adeptul pantofilor de lux, oricât de mult l-ar fi implorat ea să încerce.

¹ În SUA, Ziua Muncii se sărbătorește în prima zi de luni a lui septembrie. (n.red.)

Claire nu avea de ales decât să-i facă pe plac, dacă voia să-și păstreze slujba. Visul ei era să creeze pantofi sexy, moderni, pe care să-i poarte cu plăcere, dar nu avea nici o sansă la Arthur Adams, Inc. Walter ura schimbarea, spre mâhnirea lui Claire. Cât timp rămânea acolo, știa că avea să creeze pantofi decenti și clasici, pentru totdeauna. Chiar și încălțăminte fără toc era prea conservatoare pentru ea. Walter o lăsa uneori să adauge o nuanță fantezistă sandalelor de vară pentru clientele lor care mergeau în Hamptons, Newport, Rhode Island sau Palm Beach. Convingerea lui era că doamnele care cumpărau de la ei erau bogate, conservatoare, mai în vîrstă și aveau anumite așteptări de la brand. Nimic din ce spunea Claire nu schimba asta. Walter nu voia să atragă cliente mai tinere. Prefera să se bazeze pe cele vechi. Nu îl puteai contrazice în această privință. Și, an după an, nu exista nici o surpriză în marfa pe care o expediau. Claire era frustrată, dar măcar de patru ani avea un serviciu. Înainte de asta, lucrase pentru o linie de masă, care producea pantofi atrăgători, dar ieftini. Însă afacerea falimentase în doi ani. Arthur Adams ținea la calitate și design tradițional mai mult decât la orice. Atât timp cât respecta instrucțiunile lui, brandul și slujba ei erau în siguranță.

La 28 de ani, lui Claire i-ar fi plăcut la nebunie să adauge cel puțin câteva modele incitante liniei lor de pantofi și să încearcă ceva nou. Walter era neînduplecăt și o certă când mai încerca să forțeze nota. Nu renunțase niciodată la ideea de a încerca să adauge puțin stil adevarat în ceea ce făcea. O angajase pentru că era un designer bun, serios și bine pregătit, care știa cum să creeze pantofi comozi și ușor de produs. Îi făcea în Italia, la aceeași fabrică cu care lucrase și tatăl lui Walter, într-un mic oraș numit Parabiago, aproape de Milano. Claire mergea acolo de trei sau patru ori pe an pentru a discuta despre producție. Era una dintre cele mai de încredere și respectate fabrici din Italia și produceau și alți

pantofi, mai atrăgători, în afară de ai lor. Ori de câte ori ajungea la fabrică, Claire tânjea după acei pantofi întrebându-se dacă va avea vreodată sansa să creeze încălțăminte pe care și-o dorea. Era un vis la care refuza să renunțe.

Părul blond, lung și drept i se lipi de gât până ajunse la etajul patru pe tocuri. După nouă ani, se obișnuise cu scările și pretindea că îi păstra picioarele în formă. Găsi-se apartamentul întâmplător, plimbându-se prin cartier. Locuia la căminul pentru studenții din anul I de la Parsons pe atunci, pe 11th Street, și rătăcea spre centru, prin Chelsea, mergând spre nord, prin ceea ce fusese cândva una dintre cele mai rău famate zone din New York, dar care dădea semne de civilizare. Din secolul al XIX-lea, Hell's Kitchen era cunoscut pentru mahala-le sale, pentru apartamentele ieftine, luptele între găști și crimele în rândurile huliganilor irlandezi, italieni și mai târziu portoricani care locuiau acolo, într-o perpetuă stare de conflict. Toate acestea dispăruseră până să sosească Claire din San Francisco, pentru a merge la școala de design. Era aceeași școală la care mama ei studiase design interior în tinerețe. Fusese visul lui Claire să frecventeze Parsons și să studieze designul vestimentar. În ciuda bugetului limitat, mama sa reușise să facă economii, iar Claire putuse astfel să se înscrie la școală și să locuiască la cămin în primul an.

În al doilea semestru, Claire căuta deja un apartament de ceva vreme și auzise de Hell's Kitchen, dar nu se încumetase să meargă acolo până într-o după-amiază de sămbătă din primăvara aceea. Întinzându-se de pe 30th Street până spre 50th Street, în West Side, de pe 8th Avenue până la Hudson River, Hell's Kitchen era locul în care trăiau actori, dramaturgi și dansatori, pentru că era foarte aproape de cartierul teatrelor, de celebrul Actors Studio, de Baryshnikov Arts Center și de Alvin Ailey American Dance Theater. Multe dintre

vechile clădiri erau încă în picioare, unele din ele, depozite și fabrici care fuseseră transformate în apartamente. Dar, în ciuda modestelor sale îmbunătățiri, cartierul își păstra încă în mare măsură aspectul inițial, și multe clădiri încă erau dărăpănată.

Văzuse un mic anunț într-o fereastră, care menționa un apartament de închiriat, și chiar în seara aceea sunase la numărul scris pe el. Proprietarul îi oferise o mansardă la etajul patru. Clădirea era o veche fabrică transformată în spațiu de locuit cu 15 ani în urmă, și o informase că prețul chiriei era plafonat, ceea ce suna bine pentru ea. Când mersese să o vadă a doua zi, fusese uluită să constate că spațiul era uriaș. Era o cameră de zi ca de mansardă, cu peretei din cărămidă și o podea de beton vopsită într-o culoare nisipie, patru camere mari de depozitat, care aveau să fie folosite ca dormitoare, două băi curate și moderne și o bucătărie simplă, mobilată de la IKEA. Era mai mult spațiu decât avea Claire nevoie, dar era luminos și însoțit, într-o stare decentă, iar clădirea fusese cât de cât renovată.

Chiria era de două ori mai mare decât suma pe care și-o permitea ea și nu își putea imagina cum ar fi să locuiască acolo singură. Holarile clădirii erau întunecoase, cartierul avea încă ceva necizelat, și apartamentul era situat pe 39th Street, între 9th și 10th Avenue. Proprietarul îi spusese cu mândrie că fusese una dintre cele mai rău famate străzi din Hell's Kitchen cu patruzeci de ani în urmă, dar lucrurile se schimbaseră acum. Strada era murdară și cu aspect industrial, dar Claire era entuziasmată de mansardă. Nu trebuia decât să-și găsească o colegă de apartament, care să plătească jumătate de chirie. Nu îi spusese nimic despre asta mamei ei, căci nu voia să o sperie cu privire la cheltuieli. Claire își dăduse seamă că dacă găsea pe cineva cu care să împartă chiria, putea fi mai ieftin decât la cămin.

Săptămâna următoare întâlni o fată la o petrecere, a cărei specializare principală era creația literară, la NYU. Avea 20 de ani, era cu un an mai mare decât Claire și crescuse în Los Angeles. Abby Williams era la fel de scundă pe cât era Claire de înaltă. Avea părul brunet, creț și ochi aproape negri, în contrast cu părul blond lung, drept și ochii albaștri ai lui Claire. Părea o persoană de treabă și era pasionată de scrisul ei. Povestise despre nuvele, voia să înceapă un roman după ce termina facultatea și menționase în treacăt că părinții ei lucrau în televiziune. Claire aflase ulterior că tatăl lui Abby era bine-cunoscutul director al unui post TV important, iar mama ei lucrașe ca scenaristă/producătoare pentru numeroase emisiuni de mare succes. Atât Abby, cât și Claire erau singure la părinții, fiind ambicioase și dedicate studiilor lor, hotărâte să justifice încrederea părinților în ele. Mersese să vadă apartamentul împreună, iar Abby se îndrăgostise și ea de el. Habar n-aveau cum îl vor mobila, altfel decât cumpărând piese second-hand în timp, dar se gândiseră că se încadrau în buget și, două luni mai târziu, cu binecuvântarea și semnăturile prudente ale părinților pe contractul de închiriere, se mutaseră și, de nouă ani, locuiau acolo. Cele două femei împărțeau apartamentul de patru ani și, după ce absolviseră, din dorința de a se baza mai puțin pe banii părinților, de a fi mai independente și de a reduce costurile, decisese să mai primească două coloane de apartament, pentru a tăia și mai mult din cheltuieli.

Claire o cunoscuse pe Morgan Shelby la o petrecere la care mersese în Upper East Side, dată de un grup de tineri brokeri de la bursă. Petrecerea era plăcătoare, bărbății erau plini de ei, astfel ea și Morgan ajunsese să intre în vorbă. Morgan lucra pe Wall Street și avea o colegă de apartament pe care o urmărește, într-o locuință pe care nu și-o permite și spusese că era în căutarea unui apartament mai central, care să fie mai aproape

de locul în care lucra, Schimbaseră numerele de telefon și, două zile mai târziu, după ce vorbise cu Abby, o sunase și o invitase să arunce o privire la apartamentul din Hell's Kitchen.

Singura ezitare a lui Claire fusese legată de vârsta lui Morgan. Avea 28 de ani la acel moment, cu cinci ani mai mare decât Claire, și o slujbă bună în finanțe. Morgan era drăguță, cu păr negru, frumos aranjat și picioare lungi. Claire avusese prima ei slujbă la firma de pantofi care ulterior falimentase și acum trăia cu bani puțini, iar Abby era chelneriță la un restaurant și încerca să scrie un roman. Amândouă se întrebau dacă Morgan nu era cumva prea „adultă“. Din clipa în care o văzuse, fata îndrăgise mansarda și aproape că le implorase să-i dea voie să se mute cu ele. Locul în care se afla apartamentul era mult mai convenabil pentru serviciul ei de pe Wall Street. Luaseră cina împreună de două ori și o plăcuseră. Era inteligentă și angajată, avea un simț al umorului nemaiînținut, istoricul ei bancar era unul serios și, după șase săptămâni, se mutase cu ele. Restul era istorie; era acolo de cinci ani, iar acum erau cele mai bune prietene.

Abby o întâlnise pe Sasha Hartman printre prietenă a unei prietene de la NYU, la două luni după ce se mutase Morgan cu ele și căutau o a patra colegă de apartament. Sasha era studentă la Medicină la NYU, sperând să se specializeze în obstetrică-ginecologie, și îi convinea și ei poziția apartamentului. Le plăcuse pe toate cele trei femei care locuiau în mansardă și le asigurase că nu va fi niciodată în preajmă. Era fie la cursuri, fie la spital, fie la bibliotecă, studiind pentru examene. Era o Tânără cu voce blândă, din Atlanta, și pomenise de o soră care locuia și ea în New York, în Tribeca. Uitase să precizeze că erau gemene identice, fapt care crease o mare consternare în ziua în care se mutase, când sora ei apăruse subit, cu același păr blond, cu un tricou și blugi la fel, iar cele trei locatari ale apartamentului crezuseră că văd dublu.

Valentina, sora geamănă a Sashei, se bucura când erau confundate, având această satisfacție de cinci ani încecate. Cele două surori erau apropiate, Valentina avea cheia apartamentului, dar erau diferite ca ziua de noapte. Valentina era un top-model de succes, trăea în lumea celor puternici, iar Sasha era un medic dedicat, garderoba ei constănd în mare măsură din halate medicale. Timp de cinci ani după ce se mutase în mansardă, făcuse rezidențiatul la Centrul Medical Langone de la NYU. Cele patru erau precum ingredientele neobișnuite și neașteptate ale unei mâncări fabuloase. Timp de cinci ani, cele patru colege de apartament locuiseră împreună, se ajutaseră, se iubiseră și deveniseră prietene apropiate. Oricare ar fi fost rețeta și indiferent cât de diferite erau ele și vietile lor, funcționa. Deveniseră o familie prin propria alegere, iar mansarda din Hell's Kitchen ajunse să le fie cămin. Conviețuirea le convinea de minune tuturor. Erau ocupate, aveau o viață agitată și slujbe solicitante și se bucurau de timpul petrecut împreună. Toate patru erau de acord că apartamentul pe care îl descoperise Claire cu nouă ani în urmă era o raritate și o bijuterie. Le plăcea la nebunie să locuiască în Hell's Kitchen, pentru istoria și aerul său vag dubios și pentru că era un loc sigur. Oamenii spuneau că semăna mult cu Greenwich Village, cu cincizeci de ani în urmă, și nu ar fi putut găsi 280 de metri pătrați la prețul acela nicăieri altundeva în oraș. Zona era lipsită de rafinamentul, pretențiile și chirii astronomice din SoHo, Meatpacking District, West Village, Tribeca sau chiar și Chelsea. Hell's Kitchen avea o realitate care devenise plăcătoare sau se pierduse în alte locuri. Toate patru iubeau apartamentul și nu doreau să locuiască în altă parte.

Faptul că locuiau într-o clădire fără lift avea dezavantajele sale, dar nu le deranja. Se aflau la o stradă distanță de una dintre secțiile de pompieri mari din oraș,

Engine 34/Ladder 21, iar în noptile aglomerate auzeau mașinile ieșind în grabă din stație, cu sirenele pornite, dar se obișnuiseră. Puseseră mâna de la mâna pentru a cumpăra aparate de aer condiționat; dura ceva timp până se răcorea spațiul acela vast, iar căldura funcționa destul de decent iarna, făcând ca dormitoarele mici să fie confortabile și încalzite. Aveau tot confortul pe care și-l doreau și de care aveau nevoie.

Când se mutaseră împreună, aduseseră cu ele visurile, speranțele, carierele și trecutul și, încetul cu încetul, își descoperiseră temerile și secretele.

Cariera lui Claire era clară. Voia să facă pantofi fabuloși, pentru care să devină celebră în lumea modei într-o zi. Știa că nu avea să ajungă niciodată să creeze pentru Arthur Adams, dar nu putea risca să renunțe la o slujbă de care avea nevoie. Învățase o lecție de la mama sa, care abandonase o slujbă promițătoare la o firmă de design interior importantă din New York pentru a-l urma pe tatăl lui Claire în San Francisco, când se căsătoriseră. Acolo, el înființase o afacere cu care se chinuise cinci ani, pentru ca apoi să falimenteze. Nu mai voise ca mama lui Claire să lucreze vreodată, iar ea petrecuse ani în șir acceptând în secret mici proiecte de decorare, pentru a nu-și supăra soțul, dar aveau nevoie de bani, iar economiile ei, ascunse cu grijă, îi permisesea lui Claire să meargă mai întâi la o școală privată, apoi la Parsons.

Cea de-a doua afacere a tatălui ei avusese aceeași soartă ca prima. Claire se întristase auzindu-și mama încurajându-l să încece ceva nou după cele două eșecuri, până când, în cele din urmă, bărbatul sfârșise prin a se ocupa de vânzări imobiliare, pe care le ura, și devenise posac, taciturn și plin de resentimente. O văzuse pe mama ei abandonându-și visurile pentru el, renunțând la propria carieră, dând cu piciorul unor mari oportunități și ascunzându-și talentul, pentru a-l sprijini și proteja.

Această situație o făcuse pe Claire să ia hotărârea de a nu-și compromite niciodată cariera pentru un bărbat și nu voia să se căsătorească vreodată. O întrebare pe mama ei dacă regreta că renunțase la cariera pe care ar fi putut-o avea în New York, iar Sarah Kelly spusese că nu. Își iubea soțul și făcea tot ce putea având în vedere situația, lucru care i se părea extrem de trist lui Claire. Întreaga lor viață trăiseră încercând să se descurce, lipsindu-se de plăceri deosebite și uneori chiar și de vacanțe, astfel încât Claire se poată merge la o școală bună, pentru care mama sa plătise din economiile sale secrete. Pentru Claire, căsătoria însemna o viață de sacrificii, de renunțare la sine și de lipsuri și jurase că nu va lăsa niciodată să i se întâpte așa ceva. Nici un bărbat nu se va amesteca în cariera ei și nu îi va răpi visurile.

Morgan împărtășea aceeași temere cu Claire. Amândouă își văzuseră mamele renunțând la viețile lor pentru bărbății cu care se căsătoriseră, deși în cazul lui Morgan situația era și mai gravă. Căsătoria părintilor ei fusese un dezastru. Mama ei renunțase la o carieră promițătoare la Baletul din Boston când rămăsese însărcinată cu fratele lui Morgan, Oliver, iar apoi cu Morgan, la scurt timp. Regretase toată viață că renunțase la dans, ajunsese dependentă de alcool și practic băuse până murise, când Morgan și fratele ei erau la colegiu, iar tatăl lor decedase într-un accident la scurt timp.

Morgan se întreținuse singură în timpul colegiului și al facultății de afaceri și abia de curând își achitase împrumuturile pe care le făcuse în perioada studenției. Era convinsă că alegerea mamei sale de a-și sacrifica în tinețe cariera de balerină pentru căsătorie și copii îi distruse viața. Nu intenționa ca ei să i se întâpte asta. Certurile violente ale părintilor săi și consumul de alcool al mamei, care uneori bea până își pierdea cunoștința sau altele o găseau beată când se întorceau de la școală, erau singurele lucruri pe care și le amintea Morgan din

copilărie. Fratele ei Oliver era cu doi ani mai mare, se mutase din Boston la New York și se ocupa de PR. Firma la care lucra era specializată în echipe sportive, iar partenerul său era Greg Trudeau, celebrul portar de hochei pe gheăță din Montreal, care era vedeta echipei New York Rangers. Lui Morgan îi plăcea mult să meargă la meciuri cu Oliver pentru a-i face galerie lui Greg. Le luase și pe colegele de apartament de câteva ori și le plăcuse tuturor, iar cei doi bărbați le vizitau frecvent, fiind îndrăgiți de toate.

Situația familială a Sashei era mai complicată. După ce absolvisese colegiul, iar Valentina debutase deja ca model în New York, părinții lor trecuseră printr-un divorț dureros, în urma căruia mama nu-și revenise niciodată. Tatăl lor se îndrăgostise de o Tânără care era top-model, într-unul din magazinele universale pe care le definea. Se căsătoriseră un an mai târziu și avuseseră două fiice, ceea ce l-a infuriat și mai mult pe mama gemenelor, dovedind că iadul era o nimică toată față de furia unei femei părăsite de soț pentru a se însura cu un top-model de 23 de ani.

Dar bărbatul părea fericit ori de câte ori se întâlnneau gemenele cu el, și își iubea fiicele de trei, respectiv cinci ani. Valentina nu era deloc interesată de ele și credea că tatăl ei era ridicol, dar Sasha era de părere că surorile ei vitrege erau drăgălașe și rămăsese apropiată de tatăl său după divorț.

Mama lor era avocată de divorțuri în Atlanta și era bine-cunoscută pentru atitudinea necruțătoare de la procese, în special după propriul divorț. Sasha se ducea în Atlanta cât de rar putea și îi era groază să discute cu mama sa la telefon, care încă facea comentarii răutăcioase la adresa tatălui lor, ani buni după ce acesta se recăsătorise. Era istovitor să discute cu ea.

Părinții lui Abby erau căsătoriți și se înțelegeau bine, iar carierele lor agitate din televiziune îi împiedicaseră

să îi acorde atenție fiicei lor, dar o susțineau mereu, pe ea și pasiunea ei pentru scris.

Carrierele celor patru femei evoluaseră într-un ritm constant în cei cinci ani de când locuiau împreună – lui Claire mergându-i bine la ambele firme de pantofi la care lucrase. Visa să lucreze la o firmă de pantofi de lux într-o zi, dar câștiga un salariu decent, chiar dacă nu era mândră de pantofii pe care îi crea.

Morgan lucra la firma lui George Lewis, unul dintre geniile de pe Wall Street. La 39 de ani, George își construise un imperiu în administrarea investițiilor private, iar lui Morgan îi plăcea mult să lucreze cu el, consultându-se cu clienții cu privire la investițiile lor și zburând cu avionul lui în alte orașe, unde aveau loc ședințele. Își admira enorm șeful și, la 33 de ani, își atinsese deja obiectivele.

Sasha își făcea rezidențiatul în obstetrică și voia să obțină o specializare dublă în sarcinile de mare risc și infertilitate, așa că avea înainte anii întregi în același ritm frenetic. și îi plăcea să se întoarcă acasă la colegele sale de apartament, cu care stătea de vorbă și se relaxa după o zi grea la muncă.

Singura a cărei carieră se modificase considerabil era Abby, care își abandonase romanul la jumătate, cu trei ani în urmă, când îl întâlnise pe Ivan Jones, de care se îndrăgostise, un producător Off Off Broadway¹, care o convinse să scrie piese experimentale pentru teatrul său. Colegele de apartament și părinții ei preferau ficțiunea și proza pe care le începuse față de ceea ce scria pentru Ivan. Acesta o asigurase că ceea ce scria acum era mult mai important, avangardist și probabil avea să facă renumită, ceea ce nu era cazul cu „aiurelile comerciale“ pe care le scrisese înainte, iar ea îl credea. Îi promisese că avea să-i monteze piesele, dar nu o făcuse nici după trei ani, ocupându-se doar de ale lui. Colegele de apartament ale lui Abby bănuiau că era un impostor, dar fata

¹ Producții teatrale din New York, parte a mișcării anticomerciale și avangardiste (n.red.)